

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/134/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6321010149
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6321010149.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov JUDr. Mária Šuleja a JUDr. Adriány Považanovej, na verejnom zasadnutí dňa 18. mája 2022, v trestnej veci obžalovaného P. V., stíhaného pre zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. a) Tr. zák., prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného a okresného prokurátora, proti rozsudku Okresného súdu Brezno sp.zn. 3T/45/2021 zo dňa 18.10.2021, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. b), f), ods. 3 Trestného poriadku zrušuje rozsudok Okresného súdu Brezno sp. zn. 3T/45/2021 zo dňa 18. 10. 2021 v časti výroku rozsudku, kde bol obžalovaný v bode 1) uznaným vinným a vo výroku o náhrade škody.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodujúc sám

obžalovaného P. V., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom V., C. XXX/XX, podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku,

oslobodzuje

spod obžaloby Okresnej prokuratúry Brezno sp. zn. 1Pv 297/19/6603-50 zo dňa 14. 05. 2021, ktorá mu kládla v bode 1) za vinu spáchanie zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a) Trestného zákona a spáchanie prečinu porušovania domovej slobody podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v čase od 06.00 h do 07.00 h dňa 05.12.2019 prišiel do rodinného domu na adresu V., C. H. č. XXX/XX za svojou bývalou priateľkou Q. F., neohlásene, bez jej vedomia a súhlasu, následne vošiel do vnútorných priestorov uvedeného rodinného domu do chodby, kde za sebou zatvoril vchodové dvere, ktoré za sebou zamkol, kľúč si vložil do svojho vrecka, následne sa v chodbe hádali, ona ho posielala preč, na čo on nereagoval, začala pred ním ustupovať, až zašli do spálne, kde ju násilným spôsobom hodil na posteľ, kde jej chytil ruky a začal ju vyzliekať zo spodného prádla proti jej vôli, Q. F. sa začala brániť a kričať, avšak on ju premohol a následne na nej násilím vykonal pohlavný styk, ktorý trval 10-15 minút, pričom počas tohto konania mal v ruke vreckový nožík, ktorým Q. F. porezal na pravom ramene o dĺžke cca 8 cm a na pravej bedrovej kosti o dĺžke 15 cm, čo si vyžiadalo lekárske ošetrenie bez práceneschopnosti, následne potom, ako dokončil pohlavný styk sa postavil z postele, obliekol si nohavice a povedal jej, že týmto skončili, pričom týmto svojím konaním zároveň porušil aj domovú slobodu Q. F., pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. sa poškodená Q. F., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom V., C. H. č. XXX/XXX, s nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

II. Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora podané proti časti výroku v bode 2) rozsudku z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Brezno sp.zn. 3T/45/2021 zo dňa 18.10.2021 bol obžalovaný P. V. uznaný v bode 1/ vinným zo zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. a) Tr. zák. a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v čase od 06.00 h do 07.00 h dňa 05.12.2019 prišiel do rodinného domu na adresu V., C. H. č. XXX/XX za svojou bývalou priateľkou Q. F., neohlásene, bez jej vedomia a súhlasu, následne vošiel do vnútorných priestorov uvedeného rodinného domu do chodby, kde za sebou zatvoril vchodové dvere, ktoré za sebou zamkol, kľúč si vložil do svojho vrecka, následne sa v chodbe hádali, ona ho posielala preč, na čo on nereagoval, začala pred ním ustupovať, až zašli do spálne, kde ju násilným spôsobom hodil na posteľ, kde jej chytil ruky a začal ju vyzliekať zo spodného prádla proti jej vôli, Q. F. sa začala brániť a kričať, avšak on ju premohol a následne na nej násilím vykonal pohlavný styk, ktorý trval 10-15 minút, pričom počas tohto konania mal v ruke vreckový nožík, ktorým Q. F. porezal na pravom ramene o dĺžke cca 8 cm a na pravej bedrovej kosti o dĺžke 15 cm, čo si vyžiadalo lekárske ošetrenie bez práceneschopnosti, následne potom, ako dokončil pohlavný styk sa postavil z postele, obliekol si nohavice a povedal jej, že týmto skončili, pričom týmto svojím konaním zároveň porušil aj domovú slobodu Q. F..

Za to okresný súd obžalovanému P. V. podľa § 199 ods. 2, § 41 ods. 1, § 38 ods. 2, § 36 písm. j), § 37 písm. h) Tr. zák. uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

V bode 2/ obžaloby okresný súd obžalovaného podľa § 285 písm. b) Tr. por. pre skutok, že

dňa 06.02.2020 v čase o 00.35 h poslal Q. F. zo svojho mobilného telefónu XXXXXXXXXXXX SMS správu v znení: „Dúfam, že nerobíš kraviny, vieš, čo som ti povedal, že sa stane, ak budeš robiť kraviny a nespravíš presne čo som ti povedal, ešte to neskončilo!!! Urob čo som ti povedal a všetko bude v poriadku inak to bol len začiatok!!! Je ti to jasné dúfam!!!“,

oslobodil, nakoľko nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodenú s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti rozsudku okresného súdu podal ihneď po jeho vyhlásení ústne do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný P. V. a obhajca obžalovaného, a to ohľadne skutku pod bodom 1/, čo do viny aj trestu. Ohľadne skutku pod bodom 2/ sa tak obhajca, ako aj obžalovaný vzdali práva podať odvolanie. Obhajca obžalovaného následne písomne doplnil dôvody odvolania, a to podaním zo dňa 29.11.2021. Obžalovaný P. V. prostredníctvom svojho obhajcu podané odvolanie odôvodnil tým, že obžalovaný naďalej popiera spáchanie skutkov, ktoré sú uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku v časti výroku o vine a treste zo skutkov zločinu znásilnenia a prečinu porušovania domovej slobody a trvá na tom, že na hlavnom pojednávaní nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Obhajoba je toho názoru, že existujú vážne pochybnosti o správnosti skutkových zistení v napadnutom výroku rozsudku a obžalovanému nebola bez dôvodných pochybností preukázaná vina. Obžalovaný trvá na tom, že nespáchal ani jeden zo skutkov, pritom súdu vysvetlil, ako sa do celej veci zamotal a prečo začali orgány činné v trestnom konaní s ním konať ako s obvineným. Hlavným argumentom obhajoby je, že je nevinný, že nemohol spáchať skutky, kladené mu za vinu, pretože v čase spáchania skutkov tak, ako je to uvedené v obžalobe a v uznesení o vznesení obvinenia, t.j. od 06.00 hod. do 07.00 hod. dňa 05.12.2019 bol v práci, teda sa nachádzal na inom mieste, ako na mieste, kde sa stal skutok. Dôkazmi, preukazujúcimi túto skutočnosť sú výpoveď obžalovaného a predovšetkým listina - podanie informácie od zamestnávateľa obžalovaného, spoločnosti I. X., a.s. zo dňa 10.02.2021, ktorá objektívne a jednoznačne potvrdzuje, že obžalovaný podľa záznamu z čipovej karty prišiel do zamestnania o 05.49 hod. a odišiel o 14.02 hod., pričom podľa interného výkazu prác, obžalovaný vykonával bežnú údržbu na zámočnickej dielni. Súd vykonal tento dôkaz oboznámením sa tejto listiny na hlavnom pojednávaní jej prečítaním. Na uvedený listinný dôkaz poukázal aj súd v odôvodnení napadnutého rozsudku,

avšak podľa názoru súdu, tento listinný dôkaz bol spochybnený vyjadrením D.. J. G., personálno-ekonomického riaditeľa, ktorý uviedol, že obžalovaný mohol opustiť pracovisko bez dovolenia. Iným spôsobom sa s týmto dôkazom nevysporiadal a taktiež nebol tento dôkaz ani nijak spochybnený zo strany obžaloby. Čo sa týka posudzovania vierohodnosti a objektívnosti predložených listín, tak podanie informácie zo dňa 10.02.2021 obžalovaný považuje za zákonne zabezpečený listinný dôkaz a zároveň objektívne preukazujúcu skutočnosť, kde sa obžalovaný nachádzal, keďže zamestnávateľ odpovedal na výzvu vyšetrovateľky, v ktorej neboli žiadne sugestívne otázky. Naoak, list riaditeľa zo dňa 17.02.2021 bol odpoveďou na výzvu vyšetrovateľky, v ktorej boli už položené sugestívne otázky, ktoré obsahovali aj odpovede, resp. navádzali na odpovede, preto tento dôkaz obhajoba nepovažuje za objektívny. Uvedené tvrdenie vyplýva z vyšetrovacieho spisu, konkrétne z príslov vyšetrovateľky. Je taktiež osobitne potrebné upozorniť na obsah týchto listín, pretože pokiaľ podanie informácie zo dňa 10.02.2021 pracuje s faktami, tak list riaditeľa vychádza z predpokladov a dohadov, keďže riaditeľ v liste uviedol, že obžalovaný mohol opustiť pracovisko alebo niekto iný mohol za neho označiť bezkontaktnou elektronickou čipovou kartou jeho príchod do práce, avšak v trestnom konaní nebolo preukázané, že sa tak naozaj stalo, preto tento listinný dôkaz obhajoba nepovažuje za taký, ktorý by spochybňoval samotnú listinu - podanie informácie zo dňa 10.02.2021 a z nej vyplývajúce skutočnosti. Medzi ďalšie dôkazy, ktoré podporne potvrdzujú výpoveď obžalovaného a listinou podané informácie zo dňa 10.02.2021 patria výpovede svedkov F. X., vedúceho obžalovaného, svedka F. E., jeho najbližšieho spolupracovníka a svedka A. U., kolegu obžalovaného, ktorí všetci zhodne uviedli, že v prípade, ak by chcel obžalovaný opustiť pracovisko, musel by si odchod označiť čipovou kartou a keby to tak neurobil, určite by si to všimla strážna služba, ktorá je na vrátnici. V tejto súvislosti obžalovaný poukázal na výpoveď svedka F. X., svedka F. E. a svedka A. U.. S poukazom na tieto vykonané dôkazy je obhajoba toho názoru, že bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný v čase spáchania skutkov tak, ako je uvedené v obžalobe, t.j. od 06.00 hod. do 07.00 hod. dňa 05.12.2019 bol v práci, teda sa nachádzal na inom mieste, ako na mieste, kde sa stal skutok, a preto ho nemohol spáchať.

Vyhodnotenie týchto dôkazov a závery súdu ohľadne tejto skutočnosti na strane 12 a 13 rozsudku považuje obhajoba za nesprávne. Súd pracuje len s nejakými možnosťami, ktoré mohli nastať, ale neboli žiadnym spôsobom preukázané, že sa tak v skutočnosti stali, a preto jeho skutkové závery považuje obhajoba za nesprávne. Ak mala nastať niektorá skutočnosť, s ktorou pracoval súd pri hodnotení dôkazov, tak táto musí byť niečím podložená a preukázaná, inak sa jedná iba o dohady. V danom prípade boli teda vykonané dôkazy, ktoré jednoznačne preukazujú tú skutočnosť, že skutok nemohol spáchať obžalovaný, lebo sa nachádzal na inom mieste, avšak tieto neboli správne vyhodnotené a súd dospel k nesprávnym skutkovým záverom. Netreba zabúdať, že nie je predsa povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu, pretože zásada prezumpcie neviny vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. Orgány činné v trestnom konaní mali v prípravnom konaní preveriť a vyšetriť, ako je možné, že obžalovaný bol v čase spáchania skutku na inom mieste, čo vyplýva z predložených listín a výsluchov svedkov a nebol tam, kde to hovorí poškodená, čo má byť jediným dôkazom tejto skutočnosti. Z dôvodu nesprávneho postupu pri prvotných vyšetrovacích úkonoch došlo k zmareniu vykonania dôležitých dôkazov pre trestné konanie, ako i v prípade ďalších potrebných dôkazov. Ak by sa vykonávali úkony zo strany OČTK riadne a včas, tak by sa v danom prípade zabezpečilo oveľa viac dôkazov. Aj samotná poškodená konala bezprostredne po spáchaní skutku nesprávne, čo je však logické, keďže prežila traumu, ale nie je zrejme, prečo policajtom nepredložila perinu a obliečky, ktoré vyhodila na druhý deň, pričom policajtom odovzdala len plachtu a nohavičky, pretože len tieto chceli policajti, čo uviedla pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní. Nie je jasné, prečo nebola zo strany polície v deň spáchania skutku alebo najneskôr na druhý deň vykonaná ohliadka miesta činu a bolo dovolené poškodenej manipulovať, resp. zničiť dôkazy dôležité pre trestné konanie, čo však vykonala asi nevedomky. Taktiež poškodená pri svojej prvej návšteve lekára F. V. na pohotovosti dňa 05.12.2019 o 12.12 hod. ako vyplýva z lekárskej správy, neuvádza nič o znásilnení, len o útoku a porezaní nožom, pričom mala byť na vyšetrenie poslaná z polície a táto mohla určite zabezpečiť v súvislosti s týmto skutkom čo najviac dôkazov, či už ohliadkou miesta činu a zabezpečením ďalších potrebných dôkazov. Je pravda, že na začiatku vyšetrovania označovala ako páchatel'a P. X., na čo nemala žiadny logický dôvod, pretože po príchode do zamestnania a počas toho, ako vec neustále riešila s políciou, keďže už tá ju dňa 05.12.2019 o 12.00 hod. poslala k lekárovi na vyšetrenie, ako vyplýva z lekárskej správy, tak jej tvrdenie o tom, že jej to nakázal obžalovaný, pretože sa jej vyhrážal, ktorý okrem iného túto osobu ani nepozná, neobstojí. Poškodená na ďalšie vyšetrenie išla k lekárovi až večer toho istého dňa a ani po tomto sa v konaní nevykonali ďalšie úkony.

Vina obžalovaného má byť preukázaná iba výpoveďou poškodenej, proti ktorej stojí výpoveď obžalovaného, ktorý odmieta spáchanie skutku. Poškodená vypovedala na hlavnom pojednávaní dňa 06.09.2021, pričom vo svojej výpovedi uviedla viacero rozporov, a aj na otázku samotného súdu na strane 5 a 6 zápisnice, kde sa okrem iného uvádza, aby vysvetlila rozpory, že keď dostala SMS, ktorá už bola spomínaná a v ktorom mala byť naplnená skutková podstata trestného činu vydierania, tak sa nebála, ani ju neprečítala, uviedla, že sa bála len bezprostredne po spáchaní skutku. Taktiež poprela vyhrážanie zo strany obžalovaného na dennej báze. Je logické, že poškodená ako obeť násilného trestného činu, môže vypovedať zmätočne alebo meniť výpovede, lebo sa musela s uvedenou situáciou nejakým spôsobom vysporiadať, avšak obhajoba nepovažuje jej výpoveď posudzovanú ako celok za dostatočne dôveryhodnú a postačujúcu k tomu, aby bol obžalovaný aj vzhľadom na preukázané skutočnosti uznaný za vinného. Ohľadne vierohodnosti jej výpovedi obhajoba poukázala na to, že už pri prvom kontakte v deň spáchania skutku označila inú osobu ako obžalovaného za páchatela, čo vyplýva z úradného záznamu, resp. výpovede policajtov operatívny na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom k týmto skutočnostiam má obhajoba vážne pochybnosti o tom, že výpovede poškodenej možno považovať za dôkaz, ktorý jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukazuje spáchanie skutku zo strany obžalovaného. Podľa súdu, pravdivosť výpovede poškodenej má nepriamo dokazovať aj výpoveď svedkyne Z. U., spolupracovníčky poškodenej. Svedkyňa uviedla, že asi dva týždne po predmetnom skutku jej poškodená povedala, že páchatelom je obžalovaný. Zároveň jej uviedla, že sa bála uviesť jeho meno, nakoľko sa jej obžalovaný vyhrážal SMS správou s tým, že preto mala uviesť ako páchatela X.. V danom prípade obhajoba vidí hlavný rozpor vo výpovedi svedkyne v tom, že táto uvádza, že obžalovaný sa mal vyhrážať SMS správou, teda iba jednou správou a meno obžalovaného jej poškodená povedala až po dvoch týždňoch od spáchania skutku, lebo sa bála uviesť meno. Uvedené vyjadrenie je však v rozpore s tým, že SMS správa mala byť zaslaná obžalovaným poškodenej dňa 06.02.2020, teda nie po dvoch týždňoch, ale po troch mesiacoch. K uvedenému obhajoba uviedla, že uvedenú SMS správu ako dôkaz namietali počas hlavného pojednávania, a to predovšetkým z toho dôvodu, že fotografia a SMS správa ako listinný dôkaz, zabezpečený v trestnom konaní, nebol vykonaný v súlade s Trestným poriadkom a taktiež z tejto fotografie a samotného textu SMS správy nie je možné zistiť dátum jej odoslania, resp. vyhotovenia, preto ako dôkaz je podľa obhajoby nepoužiteľná v trestnom konaní pre jej nezákonnosť a neurčitosť. Vinu obžalovaného má podľa názoru súdu preukazovať predovšetkým výpoveď poškodenej, nepriamo výpoveď svedkyne Z. U. a SMS správa. Zo záverov znaleckého posudku kriminalisticko expertízneho ústavu PZ v Q. K. nevyplýva, že na nohavičkách, ktoré mala pred a po styku oblečené poškodená a na plachte jej postele, bola zistená DNA obžalovaného. Súd však uviedol, že to neznamena, že obžalovaný sa nedopustil predmetného skutku, pričom uvedený záver už nijak neodôvodnil, prečo to tak má byť. Z odovzdanej plachty bola zistená DNA, pochádzajúca od doposiaľ nestotožnenej osoby mužského pohlavia. Ako pôvodcu tohto biologického materiálu nie je možné vylúčiť biologického príbuzného poškodenej v priamej genetickej línii. Už na tento záver obhajoba poukázala v prípravnom konaní, pričom zo strany polície neboli tieto skutočnosti nijak preverené. Ak sa predsa podľa záverov znaleckého posudku nenašli žiadne biologické stopy zhodné s DNA obžalovaného, tak nie je možné dospieť k záveru, ako to uviedol súd, že to neznamena, že sa skutku nedopustil obžalovaný, práve naopak, uvedený posudok je len ďalším dôkazom toho, že skutok nespáchal obžalovaný a pretože ani znalecké dokazovanie na prítomnosť biologického materiálu na mieste činu nepotvrdilo fyzickú prítomnosť obžalovaného bez ohľadu na to, či by došlo alebo nedošlo k vyvrcholeniu zo strany páchatela. V danom prípade existencia akýchkoľvek rozumných pochybností o tom, či sa obžalovaný skutkov uvedených v bode 1/ dopustil, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jeho prospech a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok. K týmto právnym záverom dospel Najvyšší súd SR vo svojom uznesení zo dňa 25.11.2010 sp.zn. 5To/20/2010, na ktorých obhajoba poukázala. Keďže možno za danej dôkaznej situácie dospieť k záveru, že v skutkovom stave existujú dôvodné pochybnosti o tom, že skutky uvedené pod bodom 1/ obžaloby mal spáchať obžalovaný, ktorý naďalej trvá na tom, že skutky nespáchal a obžaloba nepredložila na hlavnom pojednávaní iný dôkaz, ktorý by preukazoval jeho vinu, okrem výpovede poškodenej, tak súd mal v zmysle zásady „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obvineného, oslobodiť obžalovaného spod obžaloby aj vzhľadom na výpoveď obžalovaného a listinný dôkaz, ktorý preukazuje tú skutočnosť, že sa obžalovaný v čase jeho spáchania nachádzal na inom mieste (na svojom pracovisku), čo podporne preukazujú výpovede svedkov.

Na záver obžalovaný navrhol, aby odvolací súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. a), b) a c) Tr. por. napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o vine a vo výroku o treste v bode 1/ zrušil a podľa §

322 ods. 3 Tr. por. rozhodol sám tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby za skutok, uvedený v rozsudku, a to podľa § 285 písm. c) Tr. por., lebo nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

V zákonnej lehote podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie aj prokurátor okresnej prokuratúry, a to podaním zo dňa 27.10.2021, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 28.10.2021, ktoré doplnil o dôvody, podaním zo dňa 17.12.2021, ktoré bolo okresnému súdu doručené 31.12.2021. Prokurátor okresnej prokuratúry podal odvolanie v neprospech obžalovaného, a to vo vzťahu k oslobodzujúcemu výroku spod bodu 2/ obžaloby. Prokurátor nesúhlasí s názorom súdu a má za to, že skutok pod bodom 2/ obžaloby je koncipovaný tak, že napĺňa znaky skutkovej podstaty zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. Objektom trestného činu vydierania je sloboda rozhodovania vôbec. Objektívna stránka spočíva v tom, že páchatel núti iného k tomu, aby niečo konal, opomenul alebo trpel, a to násilím, vyhrážkou násilia alebo inej ťažkej ujmy. Čin je dokonaný násilným konaním a nevyžaduje sa, aby páchatel dosiahol to, čo sledoval. Cieľ páchatela musí však byť adresovaný poškodenému a ten ho musí vnímať. Dôvodnosť podanej obžaloby vo vzťahu ku skutku v bode 1/ je potrebné posudzovať a vyhodnocovať v kontexte so skutkom v bode 2/ právne posúdeného ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. Oba tieto stíhané skutky na seba nadväzujú jednak z vecného, časového hľadiska (obsahovo, skutkovo), ale i osobného hľadiska (totožná osoba). Po dôslednom vyhodnotení skutkových okolností oboch stíhaných skutkov v ich vzájomných súvislostiach možno deduktívne dospieť k logickému záveru, že motívom páchania skutku zo dňa 06.02.2022 (skutok v bode 2/), právne posúdeného ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák., malo byť práve obžalovaného predchádzajúce násilné konanie, ku ktorému malo dôjsť dňa 05.12.2019 v čase medzi 06.00 hod. a 07.00 hod. smeroval voči poškodenej. Predpokladom trestného činu vydierania je neoprávnené konanie páchatela, ktorý iného núti k tomu, aby niečo konal, opomenul alebo trpel. Neoprávnenosť (protiprávnosť) konania páchatela buď v tom, že poškodeného núti k niečomu, k čomu vôbec nie je oprávnený požadovať a čo poškodený nie je povinný urobiť. Vydierania predpokladá, že osoba, voči ktorej sa vykonáva násilie, resp. hrozba, nie je povinná ku konaniu alebo opomenutiu, ktoré sa na nej vynucuje. V nadväznosti na uvedené prokurátor okresnej prokuratúry navrhol, aby odvolací súd v trestnej veci obžalovaného P. V. rozsudok okresného súdu zrušil z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por. a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhol, aby odvolací súd zrušil odvolaním napadnutý rozsudok vo vzťahu ku skutku v bode 2/ obžaloby, a to postupom podľa § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por. a aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Čo sa týka odvolania obžalovaného, toto navrhol zamietnuť.

Splnomocnenec poškodenej strany sa pridržal prednesu krajského prokurátora. Čo sa týka náhrady škody, uviedol, že do tohto výroku odvolanie z ich strany nebolo podané.

Obhajca obžalovaného sa na verejnom zasadnutí pridržal písomného vyhotovenia odvolania. Navrhol, aby odvolaniu, podaného z ich strany, bolo vyhovené v rozsahu odvolacieho návrhu. Čo sa týka odvolania prokurátora, toto navrhol ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný sa na verejnom zasadnutí pripojil k prednesu svojho obhajcu a požiadal, aby bol spod obžaloby v bode 1/ oslobodený tak, ako to navrhol jeho obhajca.

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, na základe odvolania obžalovaného a odvolania okresného prokurátora, zistil, že odvolania boli podané oprávnenými osobami, v zákonnej lehote, a to proti rozhodnutiu, proti ktorému bolo odvolanie prípustné. Následne v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozhodnutia o vine a treste, ako aj o náhrade škody, proti ktorým boli podané odvolania a preskúmal tiež správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré odvolaniami vytykané neboli, prihliadal i pre prípad, ak by tieto odôvodňovali podanie dovolania v zmysle § 371 ods. 1 Tr. por. Po uvedenom procesnom postupe dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného bolo podané dôvodne, naproti tomu, že odvolanie okresného prokurátora nebolo podané dôvodne.

V prípade skutku, týkajúceho sa trestného činu znásilnenia a trestného činu porušovania domovej slobody, po vyhodnotení jednotlivých dôkazov, krajský súd dospel k záveru, že prvostupňový súd síce vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie, avšak vykonané dôkazy dostatočne

nevyhodnotil v súlade s ust. § 2 ods. 12 Tr. por. Okresný súd v danom prípade správne zistil skutkový stav, tento však následne vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného, čo sa týka vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/. V prvom rade je potrebné uviesť, že jediným priamym dôkazom je výpoveď poškodenej, ktorá je už spochybnená tým, že zo začiatku označila ako páchatela inú osobu, čo znižuje hodnotu jej výpovede. Na druhej strane bolo potrebné objektivizovať, či na mieste činu bol obžalovaný, resp., kto na mieste činu bol. Z podania informácie od zamestnávateľa obžalovaného, spoločnosti I. X., a.s. zo dňa 10.02.2021 totiž vyplýva, že obžalovaný podľa záznamu z čipovej karty prišiel do zamestnania 05.49 hod. a odišiel o 14.02 hod., teda nebola úplne vyvrátená obhajoba, že obžalovaný sa nachádzal v objekte zamestnávateľa aj v čase spáchania skutkov, teda dňa 05.12.2019 v čase od 06.00 hod. do 07.00 hod. Obhajoba obžalovaného v tomto smere je tiež podporená výpoveďami svedkov F. X., vedúceho obžalovaného, svedka F. E., jeho najbližšieho spolupracovníka a svedka A. U., kolegu obžalovaného, ktorí všetci zhodne uviedli, že v prípade, ak by chcel obžalovaný opustiť pracovisko, musel by si odchod označiť čipovou kartou a keby to tak neurobil, určite by si to všimla strážna služba, ktorá je na vrátnici. Prítomnosť obžalovaného na mieste činu nebola potvrdená ani znaleckým posudkom kriminalistického expertízneho ústavu PZ v Q. K., nakoľko na nohavičkách, ktoré mala pred a po styku oblečené poškodenej a na posteľnej plachte, DNA obžalovaného nebola zistená. V tomto smere možno súhlasiť s obhajobou obžalovaného, že zo strany OČTK neboli vykonávané úkony riadne a čas tak, aby sa v danom prípade zabezpečilo oveľa viac dôkazov, a to napríklad ohliadkou na mieste trestného činu, zaistením celého posteľného prádla, prípadne zaistením pachových stôp a popríklad tiež trasologických stôp.

Za danej dôkaznej situácie, ktorú mal okresný súd k dispozícii, nebolo možné založiť deklarované skutkové zistenia výlučne na obsahu výpovede poškodenej, výpoveď ktorej je spochybňovaná ňou samou, keď už v trestnom oznámení a aj zo začiatku trestného stíhania označovala ako páchatela úplne inú osobu než obžalovaného. Okresný súd sa pri svojom rozhodovaní o vine obžalovaného vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ obžaloby, presvedčivým a preskúmateľným spôsobom nevysporiadal so súborom tak subjektívnych ako aj objektívnych dôkazov, ktoré vinu obžalovaného popierajú.

Okresný súd sa taktiež presvedčivým spôsobom nevysporiadal so všetkými relevantnými dôkazmi, a preto nemôžu obstať ani ním deklarované skutkové zistenia a právne závery. Vo všeobecnosti platí a inak nie je tomu ani v tomto prípade, že medzi obsahom vo veci produkovaných dôkazov a na ich základe ustálených skutkových zisteniach na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej musí existovať logická kauzalita. Záver o vine je pritom možné prijať len na základe dôkazov, ktoré iný záver nepripúšťajú bez akýchkoľvek pochybností. V prípade existencie takých pochybností, čo v danom prípade je dané, tieto pochybnosti je potrebné zhodnotiť v prospech obžalovaného v zmysle in dubio pro reo. Vychádzajúc z týchto záverov učinil tak následne krajský súd s tým, že v danom prípade záver o vine vo vzťahu k trestnému činu znásilnenia a trestnému činu porušovania domovej slobody jednoznačne a nepochybne prijať nebolo možné, v dôsledku čoho obžalovaného spod obžaloby okresného prokurátora v bode 1/ obžaloby oslobodil postupom v zmysle § 285 písm. c) Tr. por., pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Pretože došlo k oslobodeniu obžalovaného spod obžaloby okresného prokurátora pod bodom 1/, odvolací súd podľa § 288 ods. 3 Tr. por. poškodenu Q. F. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Čo sa týka odvolania okresného prokurátora, podaného proti časti výroku v bode 2/ rozsudku, odvolací súd odvolanie okresného prokurátora ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Vo vzťahu k tomuto skutku sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ktoré je uvedené na strane 15. Vzhľadom na to, že na skutkové zistenia i právne posúdenia k tomuto skutku sa podrobne, dostatočne presvedčivo poukazuje v odôvodnení napadnutého rozsudku a odvolací súd nemá o nich pochybnosti, preto si úvahy a závery súdu prvého stupňa vo vzťahu k tomuto skutku v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody považoval krajský súd odvolanie obžalovaného P. V. za dôvodné, naproti tomu čo podané odvolanie okresným prokurátorom považoval krajský súd za nedôvodné, preto pomerom hlasov 3:0 rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.